

ма при майка му, Да му знаятъ него'а гробнина". *М. 49 р. 58.* Годочъ млади занданджи, Отиде дур' при владика. *М. 138.*

Зънданъ* (*zindān, s. p. t. Prison*) с. м. темница: Не ъ зъндавъ пусто како зънданъ, Вода иматъ дури до колена. *М. 189.* Други уириха въ тъмнични-тѣ зандани. *Л. Д. 1872 р. 199.* Богъ го убилъ краля отъ Будима, Що го фърли во темна зъндана. *М. 48.* И си писнаа сирота Яна: „Охъ леле боже, охъ мили боже! Си го фарлі'е въ темни зандани. *М. 67.* Разбил ъ тънки зъндани Че си Стойна извади. *Д. 52, 32—33.*

Зюмрѣ* с. с. высокая шанка (син: калпакъ): Делій ся зовяхъ азиатски всадници Турцы, кои носѣхъ на главѣ высоки кѣлпацы (зюмрета) чърни, щото кѣту минувахъ отъ нѣкое си мало низко мѣсто, трѣбаше да си навождатъ на доло. *Гн. 192.*

Зюмрѣ-оджагъ* с. м. корпусъ деліевъ (*ср. оджагъ. З. 192*): Делійско отдѣленіе си назоваваше зюмре оджаги, какъ то яничерское си зовѣши еничери оджага. *Гн. 192.*

Зѣбарство с. с. зубное лѣченіе: А днесъ зѣбарство-то на високо съвършенство си е издвигнало. *Л. Д. 1874 р. 64.*

Зѣбатъ *пр.* зубатый, зубастый: А еще по-рѣдко си случва да си роди нѣкой и зѣбатъ, както былъ Людовикъ XIV Мирабо и *пр. Л. Д. 1874 р. 61.* Азъ ща да ти покажа, че съ Янаки не трѣба да се шегуватъ и най-зѣбатите хора. *З. 115.* Изберете се юнаци, които са по-зѣбати за припирня, да закачатъ неприятеля. *Тб. 59.*

Зѣбестъ **Зѣбестъ** *пр.* зубчатый: Стара-та твърдина, коя-то е четвъртата и прилетена до четири зѣбести кули. *Л. Д. 1879 р. 128.* Зѣбестата кавара. *Зк. 133.* Царевы-тѣ дворове, заградени съ зѣбесты стѣны (*Въшеградъ вѣнчалъ зубчатой оградой холмъ*). *Р. 24.*

Зѣбище с. с. ячейка зуба: Корень-тъ на зѣба влиза въ зѣбище-то у челюсть-тъ. *Л. Д. 1874 р. 61.*

Зѣблійо с. м. **Зѣбла** с. ж. кривозубый, кривозубая. *Цанк.*

Зѣбъ с. м. зубъ: По тилъ го удрила, зѣби испаднале. *М. 3.* Чѣ футинъ-тъ, на кого-то вече и колѣне-тѣ треперяли, а че и зѣби-тѣ му играли на рученици, изведнажъ посѣвзема са. *Л. Д. 1876 р. 184.* (*ср. бисерънъ*). Полна копушница бѣли коня, на стрѣд' има цѣрвенъ конь, на бѣла-та коня ретка (языкъ и зѣби). *М. р. 532.* (*гат.*) Сѣрбете закопаватъ отрѣзанните косми въ земята, а бѣлгарете хвъргатъ изваденните си зѣби на кѣщиятъ покривъ и молатъ нѣкаква си баба Нага да „ земе тѣхниятъ костенъ зѣбъ и да имъ даде желѣзенъ“. *З. 367. 2)*